

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz

w sprawie adwokata **G. B.** po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej na posiedzeniu w dniu 23 stycznia 2023 z urzędu w przedmiocie umorzenia kosztów sądowych

na podstawie art. 641 k.p.k. w zw. z art. 15 § 1 k.k.w. i art. 206 § 2 k.k.w. a także art. 51 § 1 k.k.w. w zw. z art. 95n pkt 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze,

postanowił:

umorzyć postępowanie wykonawcze dotyczące kosztów sądowych w kwocie 20 (dwudziestu) złotych, zasądzonych od obwinionego adwokata G. B. na rzecz Skarbu Państwa w punkcie drugim postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 2021 r. w sprawie o sygn. akt II DK 54/21.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 czerwca 2021 r., sygn. akt II DK 54/21, Sąd Najwyższy oddalił jako bezzasadną kasację obwinionego adwokata G. B., zasądzając w punkcie drugim od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za postępowanie kasacyjne (postanowienie, k. 1).

Sąd Najwyższy dwukrotnie wezwał obwinionego do zapłaty powyższej należności, pouczając o możliwości wszczęcia postępowania egzekucyjnego (wezwanie k. 5, zpo k. 7; wezwanie k. 7, zpo k. 9).

Wobec nieuiszczenia powyższych kosztów przez obwinionego Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, pismem z dnia 31 sierpnia 2021 r., skierował do Sądu Rejonowego w Pabianicach wniosek o nadanie klauzuli wykonalności w zakresie punktu drugiego powyższego postanowienia, tj. w części dotyczącej rozstrzygnięcia o kosztach sądowych (wniosek k. 14).

Postanowieniem z dnia 14 października 2021 r., wdanym w sprawie o sygn. akt I Co 488/21, Sąd Rejonowy w Pabianicach uznał się niewłaściwym miejscowo i wniosek o nadanie klauzuli wykonalności przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Wieluniu (odpis postanowienia k. 17).

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Wieluniu, w I Wydziale Cywilnym z dnia 30 listopada 2021 r., sygn. akt I Co 374/21, uwzględniono powyższy wniosek i nadano klauzulę wykonalności (postanowienie k. 20).

Następnie, w dniu 16 grudnia 2021 r., Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego skierował wniosek o wszczęcie egzekucji do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wieluniu (wniosek k. 24).

Komornik Sądowy Ł.K. pismem z dnia 23 grudnia 2021 r. oraz pismem z dnia 28 grudnia 2021 r., w sprawie o sygn. akt Km 3005/21, zawiadomił o wszczęciu egzekucji i zajęciu rachunku bankowego dłużnika (zawiadomienia k. 26, k. 27).

Następnie, pismem z dnia 17 stycznia 2022 r. (29 grudnia 2021 r. - data nadania w placówce pocztowej k. 28), Komornik Sądowy Ł. K., poinformował, że w toku egzekucji ustalono, że pesel wskazany w nadanej klauzuli wykonalności należy do innej osoby niż G. B..

Pismem z dnia 1 lutego 2022 r., nadesłanym w dniu 8 lutego 2022 r. (data nadania w urzędzie pocztowym k. 36), w odpowiedzi na zapytanie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2022 r. (pismo k. 32), Izba Adwokacka w Łodzi wskazała numer pesel adwokata G. B. (pismo k. 35).

Postanowieniem z dnia 31 marca 2022 r., sygn. akt Km 3005/21, organ egzekucyjny na podstawie art. 824 § 1 pkt 6 k.p.c. umorzył postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenia, że egzekucję skierowano przeciwko osobie, która według klauzuli wykonalności nie jest dłużnikiem i która sprzeciwiła się egzekucji (postanowienie, k. 41-41v).

Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, pismem z dnia 5 kwietnia 2022 r., skierował do Sądu Rejonowego w Wieluniu wniosek o nadanie klauzuli wykonalności w zakresie punktu drugiego postanowienia z dnia 23 czerwca 2021 r., sygn. akt II DK 54/21, tj. w części dotyczącej rozstrzygnięcia o kosztach sądowych (wniosek k. 43).

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Wieluniu, w I Wydziale Cywilnym z dnia 14 kwietnia 2022 r., sygn. akt I Co 317/22, powyższy wniosek oddalono z uwagi na wcześniejsze wydanie tytułu wykonawczego wierzycielowi i stwierdzenie, że nie zachodzi potrzeba wydania dalszych tytułów wykonawczych (postanowienie k. 46).

Powyższe postanowienie zaskarżone zostało w dniu 26 kwietnia 2022 r. zażaleniem przez Skarb Państwa – Sąd Najwyższy. W uzasadnieniu wskazano, że wniosek o nadanie klauzuli wykonalności skierowany został do innego podmiotu o czym świadczy wskazanie odmiennych danych identyfikacyjnych dłużnika w postaci numeru pesel, miejsca urodzenia oraz imion rodziców. Jako wniosek ewentualny skarżący wskazał sprostowanie i poprawienie treści klauzuli wykonalności z dnia 13 grudnia 2021 roku, poprzez wskazanie w miejsce nieprawidłowego numeru pesel, numer prawidłowy (zażalenie k. 49-53).

W wyniku uwzględnienia powyższego zażalenia przez Sąd Rejonowy w Wieluniu, postanowieniem z dnia 12 lipca 2022 r., zmieniono postanowienie Sądu Rejonowego w Wieluniu z dnia 14 kwietnia 2022 roku wydane w sprawie I Co 317/22, w ten sposób, że nadano sądową klauzulę wykonalności prawomocnemu postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 2021 r., sygn. akt II DK 54/21 (postanowienie k. 61-63).

Następnie, w dniu 1 sierpnia 2022 r., Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego skierował wniosek o wszczęcie egzekucji do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wieluniu (zpo wniosku k. 65).

Komornik Sądowy Ł. K. pismem z dnia 4 sierpnia 2022 r. oraz pismem z dnia 11 sierpnia 2022 r., w sprawie o sygn. akt Km 1405/22, zawiadomił o wszczęciu egzekucji i zajęciu rachunku bankowego dłużnika (zawiadomienia k. 66, k. 67).

Pismem z dnia 17 stycznia 2023 r. (data nadania w urzędzie pocztowym k. 72), w odpowiedzi na zapytanie Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Odpowiedzialności Zawodowej, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wieluniu poinformował, że postępowanie egzekucyjne w sprawie o sygn. akt Km 1405/22, będzie umorzone na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji (pismo k. 71).

Do dnia wydania niniejszego postanowienia nie doszło do ściągnięcia należności wynikającej z tytułu egzekucyjnego ani dobrowolnego uregulowania należności przez obwinionego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie prowadzone przez komornika sądowego postępowanie egzekucyjne nie doprowadziło do uzyskania sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych. Dalsze prowadzenie postępowania wykonawczego jest zatem niecelowe z uwagi na niemożność wykonania orzeczenia o kosztach (por. art. 51 § 1 k.k.w.).

Kierując się przedstawionymi motywami rozstrzygnięto jak na wstępie.